

kij
johnson
pónik

Az SFmag hétköznaponta frissülő nonprofit, online magazin, amely ismertetőket, interjúkat, novellákat és híreket egyaránt közöl. Kij Johnson *Pónik* című novellája először olvasható magyarul. A mű szabadon terjeszthető a szerző, a mű címe és a publikáló honlap URL címének feltüntetésével, kereskedelmi célra azonban nem felhasználható.

<http://sfmag.hu/>

© Kij Johnson

Az én kicsi pónim ezután már sosem lesz ugyanaz.

Kij Johnson

Pónik

A meghívó western stílusú. Margóján cowboykalapos, rajzolt lányok kergetnek egy ménesre való, vad Pónit. A Pónik nem magasabbak a lányoknál; ducik és színpompásak, akár a pillangók, tömpe unikornisszarvuk és apró, pihés szárnyuk van. A meghívókártya alján újonnan foglyul ejtett Pónik kavarnak egy karámban. A lányok egy rózsaszín és fehér Pónit kaptak lasszóvégre. Szeme és szája meglepett Ó-t formáz, feje fölött felkiáltójel lebeg. A kislányok görbe késekkel vágják le a szarvát. A szárnyai már hiányoznak, a karám melletti halmot gyarapítják.

Szeretettel meghívunk Téged és a Pónidat ___(Napocska neve kövérkés betűkkel, kézzel írva áll a meghívón)___ egy kivágóbulira a TöbbiLánnyal! Ha megtetszel nekünk, és a Pónid is ügyes, beveszünk.

– Alig várom, hogy barátaink legyenek! – mondja Napocska. Barbara válla fölött áthajolva olvas, rózsailatú lehelete átbodorodik a kislány haján. A hátsó kertben vannak, Napocska rózsaszín istállója mellett.

Barbara megkérdi: – Tudod már, mit akarsz megtartani?

Napocska apró szárnyai elmosódnak, ahogy a levegőbe szökken, bukfcencet vet, majd lábait maga alá húzva lebeg tovább.

– Ó, természetesen a beszéd képességét! Repülni is jó, de beszélni még sokkal remekebb! – A fűre pottyán. – Nem is értem, miért akarná bármelyik Póni megtartani a szarvát! Hiszen semmi haszna!

Amióta Pónik léteznek, így megy ez. Minden Póninak van szárnya. Szarva. Minden Póni tud beszélni. Aztán minden Póni elmegy egy kivágóbulira, és a háromból kettőről lemond, mert ha egy lány a TöbbiLány közé akar kerülni, ez a dolgok rendje. Barbara még sosem látott Pónit, amelyiknek a kivágóbulija után is megmaradt volna a szarva vagy a szárnya.

Barbara látja a TöbbiLány Póniját, ahogy a szünet előtt bekukucskálnak az osztályterem ablakán, vagy az iskola után a buszmegállóba tömörülnek. Babarózsaszínek, levendulalilák, pitypangsárgák, fényes sörényük csigákba

göndörödik, fürtös farkuk a földig leér. Amikor a TöbbiLány éppen nem iskolában, cselló- vagy balettórán, fociedzésen, játszótéren vagy a fogszabályozó orvosánál van, a Pónijával tölti a napot.

A bulit AlfaLány házában tartják. Az anyja gyermekorvos, az apja kardiológus, és van egy kis pajtájuk, a gyepet pedig, ahol a Pónik játszanak, hatalmas fák árnyékolják. Napocska idegesen sétál közékük. A többiek némán megérintik bársonyos orrukkal a szarvát és a szárnyait, aztán valamennyien kiügetnek az akáclila pajtából a legelő aljába, ahol egy széthányt szalmabála várja őket.

AlfaLány a kerítésnél szólítja meg Barbarát. – Az ott a te Pónid? – kérdezi köszönés helyett. – Nem olyan szép, mint Csillagvirág.

Barbara védekezik. – De gyönyörű! – Ez hiba, ezért gyorsan hozzáteszi: – A tiéd olyan szép! – AlfaLány Pónija valóban szépséges: farka a lila összes árnyalatában játszik, és csillagok sziporkáznak benne. Napocska farka ezzel szemben krémfehér és mézszínű fénnel ragyog, és Barbara tudja, hogy ő a leggyönyörűbb Póni a világon.

AlfaLány elsétál, a válla fölött odaveti: – A nappaliban Rock Banddel lehet játszani, néhányan a TöbbiLány közül a teraszon vannak, és anyu vett sütit, meg van diétás kóla, diétás Red Bull és diétás limonádé.

– És te hol leszel? – kérdezi Barbara.

– Én kint leszek – mondja AlfaLány, így aztán Barbara szörpöt és három cukrozott mazsolás-zabpelyhes kekszet szerez magának, és a nyomába ered. A TöbbiLány odakint egy hangfalakra kötött iPodot hallgat, Wii teniszeznek, és nézi, ahogy a Pónik Bújócskát, KiALegszebbet és EzALegjobbJátékot játszanak. Mind ott vannak: BétaLány és NyalizósLány és MindenkiKedvenceLány meg a többiek. Barbara csak akkor mer megszólalni, amikor úgy érzi, nem sül fel vele.

Aztán eljön az idő. A TöbbiLány és néma Pónijaik gyűrűt vonnak Barbara és Napocska köré. Barbara émelyeg.

AlfaLány azt kérdezi Barbarától: – Mit választott?

Napocska rémültnek látszik, de közvetlenül neki válaszol. – Inkább beszélnék, mint repülnék vagy megböknék másokat a szarvammal.

AlfaLány azt mondja Barbarának: – Minden Póni ezt mondja. – Egy görbe kést ad Barbara kezébe, olyan hosszút, akár egy nő tenyere.

– *Én?* – kérdezi Barbara. – Azt hittem, valaki más csinálja. Egy felnőtt.

– Mindenki a saját maga végzi el a Pónijának – mondja AlfaLány. – Csillagvirágnak én csináltam.

Napocska némán kinyújtja egyik szárnyát.

Nem olyan, mintha egy valódi pónilóba váгна. A szárny könnyen leválik, simán, akár a műanyag, és a vér illata akár a vattacukoré a búcsúban. A szárny helyén csillogó, reszkető ovális látszik, mintha Barbara rózsavíz ízű török édességet váгна ketté, ahol a porcukor alól kilátszik a rózsaszín zselé. Azt gondolja: *Tulajdonképp egész jól néz ki*, aztán hányinger fogja el.

Napocska megremeg, szemét szorosán lehunyja. Barbara levágja a másik szárnyat is, és az első mellé fekteti.

A szarv keményebb dió, olyan, mintha egy igazi póniló patáit nyírná. Barbara keze megcsúszik, megvágja Napocskát, és még több vattacukor-vér folyik. Végül a szarv is a fűben hever a szárnyak mellett.

Napocska térdre rogy. Barbara ledobja a kést, és zokogva, csukladozva ráomlik. Kézfejjével megtörli az arcát, és fölneéz a gyűrűre.

Csillagvirág orrával megérinti a kést, lila patájával Barbara elé löki.

AlfaLány megszólal: – Most a hangját. El kell vened a hangját.

– De már levágtam a szárnyát és a szarvát! – Barbara védelmezően átkarolja Napocska nyakát. – Azt mondtátok, a háromból kettőt!

– Az a kivágás, igen – mondja AlfaLány. – Azt kell *neked* megtenned, hogy KözülünkValó légy. A Pónik azonban maguk választják meg a *saját* barátaikat. És annak is ára van. – Csillagvirág megrázza ibolyaszínű sörényét. Barbara most először veszi észre torkán a mosolyt formázó sebhelyet. Minden Póninak van egy.

– Nem teszem meg! – mondja Barbara, és bár úgy sír, hogy arca maszatos a takonytól és a könnyektől, tudja, hogy mégis megteszi. Amikor végül abbahagyja a zokogást, fölveszi a kést és feltápáskodik.

Napocska remegő lábakkal áll mellette. A szarva, a szárnyai nélkül nagyon kicsinek látszik. Barbara tenyere izsamós, de erősebben szorítja a kést.

– Nem – mondja váratlanul Napocska. – Még ezért cserébe sem.

Napocska sarkon fordul és elvágat a kerítés felé, olyan sebesen és szépségesen, akár egy valódi póniló; de a többiek többen vannak, nagyobbak, és Napocskának nincsen szárnya, hogy elrepüljön, vagy szarva, hogy harcoljon. Lerántják, mielőtt átugorhatna a kerítésen a mögötte elterülő erdőbe. Napocska felkiált, aztán nem hallatszik semmi, csak a paták dobogása a Pónik szoros gyűrűje felől.

A TöbbiLány megdermedve áll. Vak arcukat a Pónik felé fordítják.

A Pónik gyűrűje felszakadozik, elügetnek. Napocskának semmi nyoma a vattacukor-vér permetén és egy elszabadult, csillogó fürtön kívül a sörényéből, amely kifakul, amint a fűre hull.

AlfaLány megtöri a csendet: – Sütit? – Bizonytalan és hamis a hangja. A TöbbiLány a házba tülekedik, hasonlóan mesterséges hangon csacsogva. Játsszani kezdenek, még több diétás kólát isznak.

Barbara utánuk botorkál a nappaliba. – Mit játszotok? – kérdezi tétován.

– Hát te meg mit keresel itt? – kérdezi AlfaLány, mintha most először venné észre. – Te nem vagy KözülünkValó.

A TöbbiLány rábólint. – Nincsen pónid.

fordította Kleinheincz Csilla

A szerzőről

Kij Johnson novellái olyan magazinokban jelentek meg, mint az *Amazing Stories*, az *Analog*, az *Asimov's*, a *Fantasy & Science Fiction* és a *Realms of Fantasy*. 2009-ben a *26 majom, no meg a pokol* című novellája elnyerte a World Fantasy díjat, 2010-ben az *Árboc* a Nebula-díjat. *Pónik* című novellája idén Nebula-díjban részesült, és a World Fantasy díj idei finalistája.